

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 15 września 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej k. 20) powód (...) spółka jawna z siedzibą w S. domagał się zasądzenia od pozwanego Szpitala (...) (...)w W. kwoty 5.905,74 złotych wraz z ustawowymi odsetkami. Żądanie pozwu obejmowało także zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zamówił u niego towar, a powód dostarczył pozwanemu zamówiony towar. W związku z brakiem zapłaty, powód wezwał go do zapłaty. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uregulował faktur na łączną kwotę 5.842,72 złotych. Ponadto powód doliczył do żądanej kwoty skapitalizowane odsetki od dni wymagalności wskazanych w poszczególnych fakturach VAT w wysokości 63,02 złote (pozew k. 2 - 5).

W dniu 23 września 2015 roku tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt II Nc 23415/15, w którym w całości uwzględniono żądanie pozwu (nakaz zapłaty k. 21).

Od powyższego orzeczenia pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz nieobciążanie pozwanego kosztami procesu na podstawie art. 102 kpc. Wskazano, iż powód w sposób nieprawidłowy określił wartość przedmiotu sporu, co powinno skutkować oddaleniem powództwa (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 23 - 26).

Na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 roku nikt się nie stawił (protokół rozprawy k. 44).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka jawna z siedzibą w S. (informacja z Krajowego Rejestru Sądowego k. 9 - 10) zawarła ze Szpitalem (...) (...)w W. (informacja z Krajowego Rejestru Sądowego k. 210 - 211) umowę nr (...), obowiązującą od dnia 6 sierpnia 2014 roku do 5 sierpnia 2015 roku. Na jej podstawie Szpital (...) złożył szereg zamówień na serwety nieprzemakalne i prześcieradła jałowe. Jednocześnie placówka medyczna była zobowiązana do regulowania należności z tego powyższego tytułu, zgodnie z terminami szczegółowo określonymi w poszczególnych fakturach VAT (faktury VAT k. 12 - 14, zamówienia k. 15 - 18).

Przedstawiciele szpitala otrzymali zamówiony towar i nie zgłaszali nigdy zastrzeżeń jakościowych i ilościowych dotyczących zamówionego towaru. Mimo tego nie uregulowano należności stwierdzonych fakturami, które wraz z odsetkami na dzień 15 września 2015 roku wynosiły 5.905,74 złotych. Nieuiszczone należności były stwierdzone fakturami VAT o numerach:

1. FS (...) na kwotę 4.349,94 złotych z terminem płatności określonym na dzień 20 lipca 2015 roku;
2. FS (...) na kwotę 534,82 złotych z terminem płatności określonym na dzień 15 sierpnia 2015 roku;
3. FS (...) na kwotę 957,96 złotych z terminem płatności określonym na dzień 22 sierpnia 2015 roku (faktury VAT k. 12 - 14).

Wobec nieuiszczenia przez Szpital (...) (...)powyższych należności w terminach oznaczonych w fakturach, (...) spółka jawna z siedzibą w S. wezwała Szpital do spłaty przedmiotowego zadłużenia wraz z należnymi odsetkami do dnia 14 września 2015 roku (wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki poleconej k. 19).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych do akt przez stronę powodową. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Również i Sąd badając te dokumenty z urzędu, nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych

w sprawie ustaleń. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą razem zasadniczo spójny i nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. Należy podkreślić, iż pozwany nie kwestionował wysokości należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur i dołączonych do pozwu, ani też nie zaprzeczał, że wynikające z nich wierzytelności stały się wymagalne w poszczególnych, szczegółowo wskazanych w nich terminach. Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do art. 482 § 1 kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał za zasadne żądanie pozwu dotyczące zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda należności stwierdzonych fakturami VAT dołączonymi do pozwu wraz ze skapitalizowanymi odsetkami oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie objętych nimi należności. Biorąc bowiem pod uwagę fakt, iż terminy płatności wystawionych przez powoda w powyższych fakturach VAT za sprzedane pozwanemu towary zostały precyzyjnie określone, a więc od dnia następnego pozwany pozostawał już w opóźnieniu w zapłacie należności z powyższego tytułu, zasądzenie od niego na rzecz powoda odsetek od tych dat było uzasadnione. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, który Sąd w składzie niniejszym w pełni podziela, faktura, w której określony został termin jej płatności, jest wezwaniem do zapłaty w rozumieniu art. 455 kc (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 roku, IV CK 28/05, LEX nr 180911). Dlatego taką właśnie kwotę, na podstawie wymienionych wcześniej przepisów oraz art. 535 § 1 kc, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda jak w **punkcie I** sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Zasądzając odsetki ustawowe od wskazanej wyżej kwoty, Sąd uwzględnił nowelizację przepisu art. 481 § 2 kc, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. Do 31 grudnia 2015 roku przepis ten stanowił, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Zgodnie natomiast z obecnym brzmieniem, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Stąd też, od dnia 16 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty – odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, wobec czego powinien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu wynoszące 1.467 złotych, na które składają się: opłata sądowa od pozwu – 250 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym wraz z opłata skarbową od pełnomocnictwa – 1.217 złotych (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.).

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 kpc, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W ocenie Sądu nie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony. Sprzeczne z zasadą słuszności wyrażoną w powyższym przepisie byłoby nieobciążenie pozwanego kosztami procesu poniesionymi przez powoda w sytuacji, gdy pozwany swoim niesumiennym postępowaniem doprowadził do zainicjowania procesu. Pozwany nie zaprzeczał okolicznościom faktycznym przytoczonym przez powoda. Takie działanie nie zasługuje na ochronę szczególnie, że powoduje powstanie po stronie kontrahenta kosztów związanych z prowadzeniem procesu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)